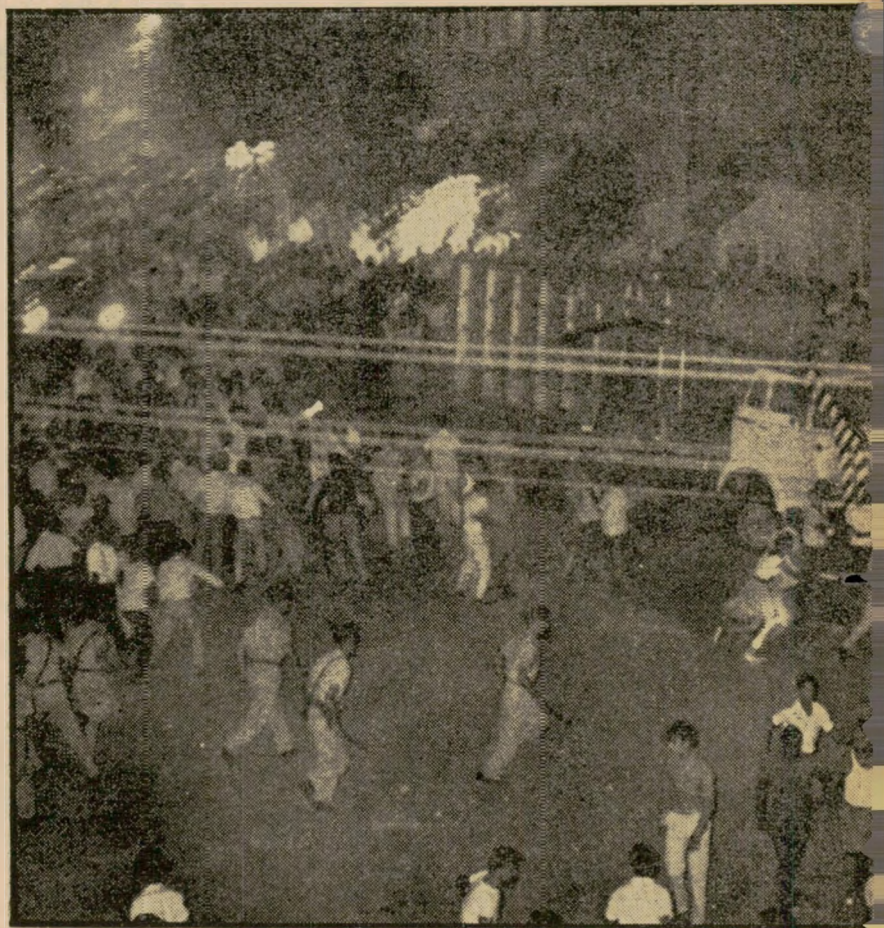
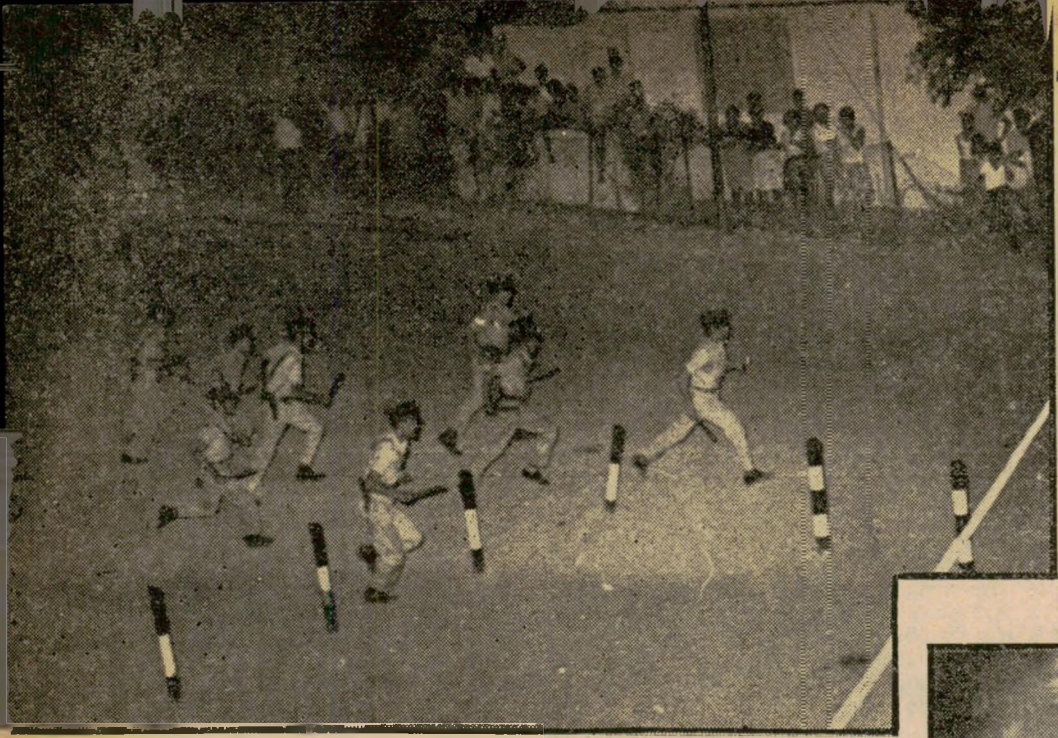

התקווה

רו מחיפושיהם אחר עוררדין, זר-אונים וצפו בקירות ביתם ה' בזה אחר זה. האם הוקצה, 'פרוץ את מעגל השוטרים, ניג' כשזרועה השמאלית שותתת דם. ה' הובאה למקום מכונית-משא כב' <במוחד. עמודי הבניין ניקשרו

פנינים, ברובם בני' גינים היו ברחובות גם סקרנים רבים, שצפו במעך שעות בהנאה גלויה בבלב היכיר ברחוב בנחזה. אחדים אף הוציאו כסאות וישבו עליהם כדי לחזות היטב במתרחש. המרכזי שבעכונת-התקווה ושמשביבה התרכזו כל המהומות. מלבד המפ'

תחת בורד האבנים

יחידת שוטרים עם אלות שלופות מסתערת ב' היצה וצועקות קרב על המפגינים בשעות הלילה הראוחרות, תחת מסר אבנים ככד. אחד השוטרים בתמונה נפצע באוזנו, נחבש וחזר לקרב.

הצעדים מתוכו סיפכו ועלו על שתי המכונית הקדומניות שנעצרו החלו מתופ' פים ורוקעים בגליהם על גגת הפח. קבור צת צעירים טיפסה על גגו של האוטובוס, אשר נסעו ונהגו נמוטו ממנו הניפה מעליו את שלט הבד. מכסה המנוע של המכונית, שהתעקם בלחץ המטפסים, הפך עד מהרה לבמה מאולתרת, מכנה צרחו צעירים משילהבים וניחרו-גרון.

לא ניתן להם! נשמעו הקריאת. היום הם הורסים את ביתו של שכנונו — מתר יהרסו את ביתנו!

שלוש נידות הגיחו לפתע מכיוון הכביש המייל לגשר נחל-אילון. הן נעצרו בשולי ההפגנה, והשוטרים ניסו לפזר את הקהל. אך כהרף-עין נאלצו לחתר על הרצון. הקהל, אשר צבע מדי המשטרה השפיע עליו כניפניף בד אדום מול שיר, הסתער בועם על השוטרים. הניסס מהמקום.

מסקר הפעולה, רביסקר פלסלה, אסף את אנשיי. להשתמש בכח! הדיע להם. אחרת זה לא ילך!

המושי אלות הסתערו לפתע השוטרים על ההמון, החלו חיככים על ימין ועל שמאל. ראשוני הצועים היו הילדים, שי סיגרו בריצתם. אחד-אחד נפלו על גבי ה' אספלט, כשמאפיהם זב דם. הקהל החל מתפרץ כעדת דובים שכולים. הרגו אותם! החלו צועקים, הרגו את הילדים שלנו! אבנים ראשונות התלו חוצות את האוויר בשריקה. אחד הסמלים פנה לאחוריו על מנת לאסוף את הכוח, כשלפתע פגע בלחיו שבר אריה. במהירות הסתלקו השוטרים, (המשך בעמוד 21)

מכניוחיהם, מיהרו לעזוב את המקום. גם מכניית-המשא ההרסנית הסתובבה, החלה מתרחקת בכבדות, כשעשרות צעירים זוע' מים בעיקבותיה.

קרב לשעה ארבע, מיד לאחר גמר ה' הריסה, שיחררה משפחת אברהמי ממעצרה, חזרה לביתה ולצרופה ההרוסים. עתה לא נורה להם היכן לגור. גג הביטון שנשען על קיר העץ המנופץ, איים בכל רגע לקבור תחתיו את הצריף כולו.

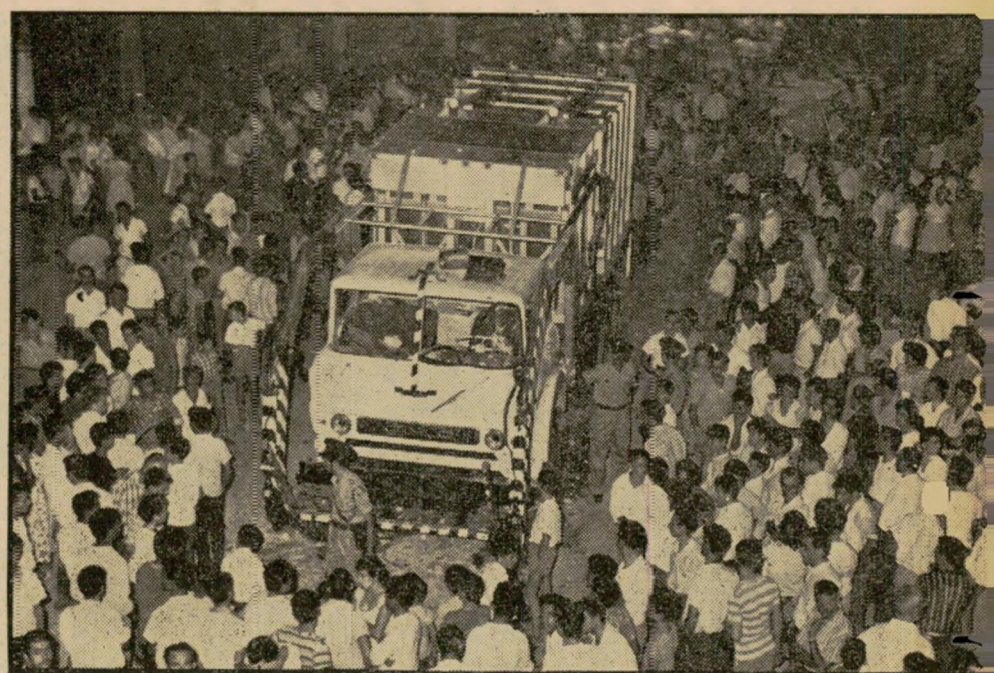
תלכי לראש העיר! קראי אליהם השכ' נם. העשו לו הפגנה ליד הבית.

מישרו מתח פיסת-בד על שני מקלות עץ. כתב עליה באותיות אדומות: הצילו! עיריית זליאביב הרסה את ביתי! אב לששה ילדים ואשה בהריון! על מוטות העץ נוספם ניתלו פיסות בד שחור, והמשפחה יצאה בהפגנת-אבל.

קהל המלוחים, שמנה בתחילה מספר אי' שים, הניע לכמה עשרות, שנהרו והצטרפו להפגנה שעברה ברחובות השכונה הצרים לעבר הכביש הראשי. ההמון הגיע לצומת הכביש ש שבכרכו השכונה, החל חוסם את תנועת המכוניות. מול המפגינים נעצרו אוטובוס דן ומכונית-זבל ענקית, אשר הקהל מנע את התקדמותם.

"הרגו את היידיים!"

ג' עש האדם בצומת הלך וגברה. רחובות השכונה הלכו והמו מהמוני צעירים, שחשו אל מקום ההתקהלות עוד בטרם ידעו אפילו מדוע נוצרה. הקהל שהצטבר במקום מנה קרוב ל-2000 איש.

נאל אברהמי, הסבל שביתו ה' הרוס היוה עילה למהומה, יד שב על האוטובוס עם שתי בנותיו. שני שוטרים מורידים אותו בכוח למעצר.

שוטרים שומרים על מכונית הזבל העירונית, היחידה מסוגה בארץ, ששימשה מסרח לזעמכ של תושבי שכונת-התקווה, ב' של המכונית נופצו בבלוקים של בטון וכל צמייה בוקעו.

ב על מכונית הזבל